

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: XX, narozen dne XX
bytem XX
zastoupen advokátem JUDr. Josefem Mackem
sídlem Mšenská 3987/62, Jablonec nad Nisou

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/166730-421/1,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 23. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/166730-421/1, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“) ze dne 19. 7. 2018, č. j. JNA-1365/2018-09. Prvostupňovým rozhodnutím úřad práce vyslovil, že podle § 30 odst. 2 písm. f), odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, vyřazuje žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, neboť žalobce mařil součinnost s úřadem práce, když se nedostavil ve stanoveném termínu, aniž doložil vážný důvod.
2. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasil, uvedl, že v době, kdy se měl na úřad práce dostavit, byl stížen silnými projevy sezónního alergického onemocnění, měl závažné potíže s dýcháním, křeče na hranici přechodného ochrnutí a nebyl schopen se kamkoli dostavit. Následně se za absenci omluvil a vysvětlil její důvod. Žalobce namítal, že dodatečně doložil lékařské potvrzení o tom, že byl zdravotně indisponován. Je proto otázkou, zda byl úřad práce a následně žalovaný jako odvolací orgán oprávněn hodnotit závažnost žalobcova zdravotního stavu a jeho schopnost absolvovat v době ataku chronické alergie požadovaný úkon. V době akutního stavu žalobce nebyl schopen lékaře navštívit, omluva prostřednictvím e-mailu třetí den ode dne požadovaného úkonu byla přiměřená povaze nemoci, kterou žalobce trpí. Dle žalobce je třeba zvážit, zda se nejednalo o důvody hodné zvláštního zřetele. Při hodnocení absence žalobce na úřadu práce měla být vzata v úvahu skutečnost, že se i přes zdravotní potíže ve dnech 14. 5. - 1. 6. 2018 účastnil rekvalifikačního kurzu a dne 18. 6. 2018 se na úřad práce osobně dostavil. To nesvědčí o tom, že by záměrně mařil součinnost s úřadem práce. Pokud úřad práce i žalovaný interpretovali příslušná ustanovení tak, že nepříznivý zdravotní stav žalobce nebyl doložen a žalobce vyřadili z evidence uchazečů o zaměstnání, postupovali v rozporu se zákonem o zaměstnanosti. Žalobce se dovolával lékařské zprávy ze dne 15. 6. 2018 a potvrzení o pracovní neschopnosti ze dne 19. 6. 2018. Navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, případně zrušil i rozhodnutí úřadu práce a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Uvedl, že je plně na uchazeči o zaměstnání, aby se v okamžiku, kdy mu jeho zdravotní stav dočasně brání v plnění povinností uchazeče o zaměstnání, dostavil k lékaři a požádal ho o vydání potvrzení o tom, že je dočasně neschopný plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Úřadu práce je uchazeč o zaměstnání povinen takovou skutečnost včas oznámit a doložit. Pokud tak neučiní, není možné zdravotním stavem nesplnění povinnosti omluvit. Zákon o zaměstnanosti na rozdíl od zákona o nemocenském pojištění výslovně neumožňuje zneschopnit uchazeče zpětně, jako se tomu dne 19. 6. 2018 v případě žalobce stalo. Zákon o zaměstnanosti obsahuje speciální úpravu zdravotních důvodů pro případy, kdy je nutné předem stanovit režim dočasné neschopnosti. Z doložených lékařských dokladů je zjevné,

že k lékaři se žalobce dostavil až poté, co byl dne 14. 6. 2018 úřadem práce upozorněn, že své tvrzení stran nemoci musí doložit. Lékařské potvrzení ze dne 19. 6. 2018, ani potvrzení doložené dne 18. 6. 2018, jímž byl žalobce zpětně ode dne 4. 6. 2018 uznán za dočasně neschopného, akceptovat nelze. Žalovaný zdůraznil, že okolnosti vystavení lékařského potvrzení budí pochybnosti o jeho relevantnosti, neboť lékař posuzoval zdravotní stav žalobce zpětně, žalobce vůbec nevyšetřoval a potvrzení tak působí dojmem, že bylo vystaveno účelově na základě žádosti žalobce, aniž by objektivně odráželo jeho zdravotní stav v daném období. Žalobce se měl ve stavu zdravotní indispozice nacházet již od 4. 6. 2018 a měl tedy týden času k tomu, aby se objednal k lékaři a aby mu mohla být dočasná neschopnost uchazeče o zaměstnání potvrzena před datem stanoveného termínu k dostavení se na úřad práce. Námitka žalobce, že byl v natolik špatném zdravotním stavu, že nebyl ani schopen vyhledat lékařskou pomoc, zůstala pouze v rovině tvrzení. Žalobcem popisovaná snaha o poskytování součinnosti úřadu práce například v podobě absolvování rekvalifikačního kurzu a dostavení se na úřad práce dne 18. 6. 2018 lze dle žalovaného hodnotit pozitivně, nic to ale nemění na tom, že absencí na stanoveném termínu dne 11. 6. 2018 v 8:00 hodin žalobce součinnost s úřadem práce mařil, a že pro toto jednání nedoložil vážný důvod. Úřad práce je přitom povinen vyřadit uchazeče o zaměstnání již v prvním případě maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul a žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení.

4. Z předloženého správního spisu soud ověřil následující skutečnosti:
5. Žalobce byl na základě žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 27. 12. 2017 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání, což stvrdil svým podpisem.
6. Dne 11. 6. 2018 v 8:00 hodin se měl žalobce dostavit na úřad práce. V tomto termínu se žalobce na úřad práce nedostavil. Dne 14. 6. 2018 se žalobce e-mailem omluvil a uvedl, že na schůzku se nedostavil, protože trpí závažnými zdravotními komplikacemi, zejména záchvaty dušnosti a křečemi, které jej velice omezují. Úřad práce ještě téhož dne reagoval vyjádřením, že e-mailová omluva může být akceptována pouze v případě, že bude podložena potvrzením od lékaře. Dne 18. 6. 2018 žalobce doložil nedatovanou lékařskou zprávu vystavenou [REDACTED], v níž bylo uvedeno: „4. až 15. 6. 2018 - nemoc“. Žalobce byl poučen, že potvrzení od lékaře musí doložit na příslušném formuláři potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu s datem skutečného vystavení. Dne 20. 6. 2018 se žalobce dostavil na úřad práce, uvedl, že dne 11. 6. 2018 nebyl schopen se na schůzku na úřad práce dostavit v důsledku zhoršení zdravotního stavu. Své tvrzení doložil potvrzením o dočasné neschopnosti vystaveným dne 19. 6. 2018 [REDACTED], které dočasnou neschopnost od 4. 6. 2018 do 15. 6. 2018 potvrzovalo.
7. Úřad práce zahájil s žalobcem správní řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce v průběhu řízení předložil své písemné vyjádření, v němž k důvodům své absence uvedl, že s předstihem varoval a upozorňoval, že má každý

rok, zejména v červnu, chronické zdravotní respirační obtíže, křeče a zažívací problémy, a přesto mu zprostředkovatelka schválně napsala nevyhovující termín. Dále namítal, že má absenci omluvenou e-mailovou zprávou, kterou zaslal okamžitě, jakmile mu zdravotní stav umožnil reagovat, a lékařským potvrzením. Žalobce také argumentoval tím, že nepředpokládal, že se jeho zdravotní stav stane nepřekonatelnou překážkou zabráňující dostavení se na schůzku na úřad práce. Sdělil, že nemá žádný důvod, kvůli kterému by se záměrně a účelově na termín schůzky ke zprostředkovateli nedostavil.

8. Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2018 úřad práce vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti, neboť žalobce se ve smyslu § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti nedostavil bez vážného důvodu ve stanoveném termínu. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítnul žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ve shodě s úřadem práce žalovaný konstatoval, že se žalobce ve stanoveném termínu dne 11. 6. 2018 v 8:00 hodin nedostavil na úřad práce a pro své jednání nedoložil vážný důvod, což bylo správně posouzeno jako maření součinnosti s úřadem práce. Žalovaný zdůraznil, že pomoc uchazečům o zaměstnání, kterou poskytují úřady práce, vyžaduje od uchazečů také plnění povinností a spolupráci z jejich strany. Jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání je docházka na úřad práce ve stanovených termínech. Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje plnění ani této základní povinnosti uložené mu úřadem práce, přičemž nedoloží žádný vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti brání mu tuto povinnost splnit, pak je pochopitelné, že v souladu s § 30 odst. 2 písm. f) ve spojení s § 31 písm. c) téhož zákona následuje sankce v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska námitek žalobce v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. Přitom byl soud vázán skutkovým i právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s.
10. Podstatou sporu je otázka, zda správní orgány dospěly ke správnému závěru o existenci zákonného důvodu pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání.
11. Z § 30 odst. 2 písm. f) ve spojení s § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti vyplývá, že krajská pobočka úřadu práce vyřadí uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce. Podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti maří uchazeč o zaměstnání součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů ve smyslu § 5 písm. c). Dle § 5 písm. c) bod 6 zákona o zaměstnanosti vážnými důvody jsou důvody spočívající ve zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání

vykonávat zaměstnání nebo povinnost součinnosti s krajskou pobočkou úřadu práce při zprostředkování zaměstnání.

12. Intenzivní zdravotní potíže vyžadující nutnost ať již setrvání v nemocničním či domácím ošetření nepochybně představují překážku, která brání nemocné osobě dostavit se k naplánované schůzce na úřad práce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ads 173/2008-144, či ze dne 28. 6. 2011, č. j. 4 Ads 150/2011-164, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
13. Shodně se správními orgány dospěl soud k závěru, že žalobce nedoložil, že by takovými intenzivními zdravotními problémy dne 11. 6. 2018 trpěl. V průběhu správního řízení žalobce sice předložil lékařské potvrzení, které žalobcovu dočasnou neschopnost ve stanoveném termínu potvrzovalo, žalovaný ale v napadeném rozhodnutí přesvědčivě vysvětlil, proč toto potvrzení považuje za vystavené účelově, a soud se s hodnocením žalovaného ztotožnil. V podrobnostech soud na obsah napadeného rozhodnutí odkazuje. Vystavené potvrzení prokazuje pouze to, že žalobce lékařskou pomoc vyhledal až několik dní po termínu stanoveném úřadem práce, z čehož nelze dovodit, že dne 11. 6. 2018 byl jeho zdravotní stav natolik vážný, že žalobci skutečně neumožnil splnit svou povinnost dostavit se ve stanoveném termínu na úřad práce. Nebyla tedy prokázána příčinná souvislost mezi nesplněním povinnosti uchazeče o zaměstnání a zdravotním stavem žalobce.
14. Úřad práce a žalovaný tedy vycházeli ze správného závěru, že nebyly prokázány vážné důvody ve smyslu § 5 odst. 3 písm. c) bod 6 zákona o zaměstnanosti, které by žalobci bránily v poskytnutí součinnosti úřadu práce ve stanoveném termínu dne 11. 6. 2018. Rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu dle § 30 odst. 2 písm. f) ve spojení s § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti bylo vydáno v souladu se zákonem.
15. Soud neprováděl důkaz žalobcem předloženou lékařskou zprávou, ani potvrzením o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu vydaném dne 19. 6. 2018, neboť obě listiny měly k dispozici již správní orgány, které je také řádně posoudily.
16. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul podle § 78 odst. 7 s. ř.
17. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady přesahující rámec běžné činnosti správního orgánu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec dne 3. ledna 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně